

Çoğu kez, tarihin sert dönemeçlerinde ileri aşamalara varmış partilerin bile, (ortaya çıkan çn) yeni durumu bir süre özümlemeyip, düne dek doğru olan ancak tarihin "ansızın" dönmesi ile yine "ansızın" anlamlarını yitiren, bugün için hiçbir anlam içermeyen parolaları az veya çok uzun bir süre tekrarladıkları olmuştur.

Görünen odur ki, böyle benzer bir olgudan tüm devlet iktidarının sovyetlere geçmesi parolası için de söz etmek mümkün. Bu parola 27 Şubat'tan 4 Temmuz'a dek süren devrimimizin hiçbir değişikliğe uğramadığı dönem boyunca doğruluğunu korumuştur. Oysa açıkça görüldüğü gibi, sözkonusu parola bugün artık geçerliliğini yitirmiştir. Bu olguyu kavramadan içinde bulunduğumuz anın temel sorunlarımız hakkında en ufak bir şeyi kavramamız olanaksızdır. Her özel parola, belirli bir siyasi durumun özelliklerinin bütünlüğünden çıkarılmalıdır. Ne var ki 4 Temmuzdan sonra gelişen Rusya'nın bugünkü durumu, 27 Şubat'tan 4 Temmuz'a kadar uzanan bildiğimiz durumdan tamamen (köklü bir şekilde) farklıdır. O zaman, devrimin geride bıraktığı dönem boyunca, devlet iktidarının varolduğu belirsiz ve geçici nitelikteki durumun aynı zamanda maddi ve biçimsel (formel) ifadesi olan; "iktidarların ikiliği" diye adlandırılan şey ülkede egemenliğini sürdürüyordu. Unutmayalım ki iktidar sorunu her devrimin temel sorunudur.

İktidar, ozaman, kararsız bir denge halindeydi. Geçici hükümet ve sovyetler bağımsız olarak kabul edilmiş bir sözleşmeyle iktidarı aralarında paylaşıyorlardı. Sovyetler işçi yığınları ve özgür yani dışardan hiçbir baskıya maruz kalmayan ve silahlı askerlerden (seçilmiş) delegelerce oluşturuluyordu. Silahlar halkın ellerinde, halkın üzerine çöken hiçbir dış baskı yok: olayın özü böyle idi. İşte bütün devrimin barışçı gelişimini mümkün kılan ve güvence altına alan da bu idi. "Bütün iktidar sovyetlere" parolası ileriki aşamanın, gelişimin barışçı yolunda atılacak ilk adımın parolasıydı. 27 Şubat'tan 4 Temmuz'a dek süren dönemde, devrimin mümkün ve doğal olarak arzulanana ama şimdi kesenkes olanaksız durumdaki devrimin barışçı gelişiminin parolasıydı.

Olup biten herşey, "Bütün iktidar sovyetlere" parolası taraftarlarının hepsinin, o noktada devrimin barışçı gelişiminin söz konusu olduğu düşüncesini derinlemesine kavrayamadıklarına ikna ediyor insanı. Ve sadece hiçkimsenin, hiçbir sınıfın hiçbir ciddi gücün o sırada (27 Şubat'tan 4 Temmuz'a dek) iktidarın tümünü tam zamanında ele geçirmeleri koşuluyla, sovyetlerin içindeki sınıf ve parti mücadelesi en barışçı ve en ızdırapsız biçimde gelişebilirdi.

Dahası olayların bu görünümüne de pek dikkat edilmedi. Sovyetler sınıfsal yapılarından dolayı işçilerin ve köylülerin hareketlerinin organları, diktatörlüklerinin hazır biçimiydi. İktidarın tümüne sahip olsaydılar, küçük burjuvaların temel kusurları olan kapitalistlere güvenleri pratikte ortadan kaldırılabilir, kendi öz eylemlerinin deneyimiyle yenilebilirdi. İktidarın bütününe mutlak zilyedi (ellerinde tutan) sovyetlerin bağrında sınıfların ve partilerin sırayla iktidarı almaları barış içinde yürüyebilirdi (gerçekleşebilirdi); Sovyetlerdeki temsil edilemeyen tüm partilerin kitlelerle olan bağları gevşemeden sapsağlam kalabilirdi. Sovyetler de temsil edilen bu partilerin kitlelerle olan ve gidecek genişliğine ve derinliğine dört bir yana serbestçe kollar salan yalnızca bu içten bağın küçük burjuvaların burjuvaziyle bir anlaşma içine girme düşünü barışçı yoldan ortadan kaldırmaya katkıda bulunabileceğini bir an için bile gözümüzden kaçırmamalıyız. İktidarın sovyetlere geçmesi sınıflar arasındaki ilişkileri bir değişikliğe uğratmadı ve tek başına hiçbir şekilde uğratamazdı; köylülerin küçük burjuva karakterini hiçbir şekilde değiştiremezdi. Ancak bu uygun anda köylüleri burjuvaziden koparıp, daha sonra işçilerle birleştirmek yolunda onlara yaklaştırmada büyük yardımcı dokunabilirdi.

İşte, iktidar istenilen zamanda sovyetlere geçseydi izleyebileceğimiz olgular bunlar olacaktı. Bu izlenecek en zahmetsiz halk için en elverişli yol olurdu. Bu en ızdırapsız yol olacaktı ve bu nedenle söz konusu yola girebilmek için tüm enerjimizle mücadele etmemiz gerekiyordu. Ancak bu mücadele, bugün, iktidarın arzulanana zamanda sovyetlere geçmesi yolundaki mücadele sona ermiştir. Barışçı gelişim imkânsız hale getirilmiştir. Barışçı olmayan, en ızdıraplı yola girmiş bulunuyoruz artık.

4 Temmuz bu anlamda bir dönemeçti. Böyleki bu tarihten sonra nesnel durum bizlere ansızın değişmiş görünüyordu. İktidarın kararsız denge (hali) son bulmuş; iktidar karar anında karşı-devrimin ellerine geçmişti. (1)

Kara yüzler; (Les Cents Noirs); Devrimci harekette savaşmak için çar ve polisince oluşturulan monarşist gruplar.

Küçük burjuva sosyalist devrimci ve menşevik partilerinin karşı devrimci Kadet'lerle uzlaşma politikası temeli üzerinde partilerin gelişimi, bu (Küçük burjuva) iki partiyi pratikte karşı devrimci kanlı bir baskının suç ortakları ve araçları durumuna getirdi. Küçük burjuvaların kapitalistlere olan bilimsiz güvenleri, partiler arası mücadelenin kendi gelişimiyle, onları bilerek karşı devrimcileri destekleme noktasına getirmişti. Partiler arasındaki yakın ilişkilerin gelişim devri kapanmıştır. 27 Şubat'ta bütün sınıflar monarşiye karşı birleşmişlerdi. 4 Temmuz'dan sonra monarşistler ve Kara-yüzlerle birlikte elele yürüyen karşı-devrimci burjuvazi, korkutma yöntemiyle sosyal devrimci küçük burjuvalar ile menşevikleri yanlarına aldı ve devlet iktidarını Kavenyak'lara teslim ettiler.

İktidarın, bugün sovyetlere geçmesini istemek artık bir donkişotluk ya da bir alaydan başka bir şey değildir. Bu parolayı ortaya atmak, nesnel olarak halkı aldatmak halka bugün hala iktidarı ele geçirmek için sovyetlerin isteminin ya da bu konuda kararının yeterli olduğu, sovyette cellatlarla uyuşup lekelenmemiş partilerin halâ varlıklarını korudukları düşünü göstermeye çalışmak; olmuşu olmamış gibi ele almak anlamına gelir.

Bu ağır hata devrimci proletaryanın sosyalist devrimcileri ve menşevikleri işçilerin silahlarını ellerinden almasına ve ~~zıpkında~~ bolşeviklere karşı girişilen baskıya, cepheye kurguna dizmelere yardımcı oldukları için üç almak bahanesi ile karşı devrimciler karşısında desteklemeyi reddetme durumunda olduğunu sanmaktır. Sorunu bu şekilde görmek en başta proletaryaya küçük burjuva ahlak kavramlarını yakıştırmak (oysa proletarya "davanın yararına" her zaman kararsız küçük burjuvaziyi ve hatta büyük burjuvaziyi destekleyecektir); ikinci olarak-ve temel olan budur- sorunun siyasi temelini "ahlakî kaygılarla örtbas etmeye çalışayan bir küçük burjuva eğilimi olacaktır.

Sorunun bu temeli iktidarın artık barışçı yoldan ele geçirilemeyeceği olgusudur. İktidar artık ancak şu anda zilyedi olanlara yani kadetler ve monarşistlerce Petrograd'a getiriler gerici birliklere sırtını dayamış askeri klik Kavenyak'lara karşı verilecek nihai bir mücadeleden zaferle çıkmakla elde edilebilir.

Sorunun temeli, iktidarın bu yeni zilyetlerinin ancak devrimci halk yığınları tarafından yenilebilmesinin mümkün olduğu gerçeğidir. Bu yığınlar, harekete geçmek için sadece proletarya tarafından yönetilmekle kalmamalı, devrime ihanet eden sosyalist devrimci ve menşevik partilerinden de koparılmalıdır.

Politikaya küçük burjuva ahlakını sokanlar şöyle akıl yürütürler: Proletarya ve devrimci alayların ellerinden silahlarını alan Kavenyakların safını tutarak sosyalist devrimcilerin bir "hata" yapmış olduklarını kabul edelim. ama onlara bu hatayı "düzeltbilmeleri" için olanak tanıyalım, bu "hata"nın düzeltilmesini "güçleştirmiyelim, tersine kararsız küçük burjuvazinin işçilere yaklaşmalarını kolaylaştıralım. Bu tip bir akıl yürütme işçileri kafese koyma yöntemi değilse çocukça bir saflık ya da aptallığın ta kendisidir. Çünkü küçük burjuva yığınlar tek bir şekilde işçilere yaklaşabilirler; sosyalist devrimcilerden ve menşeviklerden koparak. Sosyalist devrimci ve menşevik partileri şu an için "hata"larının ancak Çereteli ve Çernov'un, Dan ve Rakitnikov'un cellatların suç ortağı olduklarını ilan ederek telafi edebilirler. "Hatalarının bu şekilde "telafi edilmesi"nin hepimiz kayıtsız şartsız taraftarıyız...

Devrimin temel sorununun iktidar sorunu olduğunu söylemiştik. Şunu da eklemek gerekir ki devrimler bize, gerçek iktidarın "nerede" bulunduğu sorununun ne denli örtbas edildiğini kesinlikle her adımda gösterir; devrimler bize gerçek iktidarla biçimsel (formel) iktidar arasındaki ayrılığı (boşanmayı) gösterir. Tüm devrim dönemlerinin temel özelliklerinden birisi de burada yatar. 1917 Mart ve Nisanında gerçek iktidarın hükümete mi yoksa sovyetlere mi ait olduğu bilinmiyordu.

Bugün özellikle önemli olan, bilinçli işçilerin devrimin temel sorununu serin kanlılıkla ele almalarıdır; şu anda devlet iktidarını kim elinde tutuyor? onun maddi belirtileri üzerinde düşününüz, cümleleri eylemler olarak almayınız, yanıtlamada bir zorluk çekmeyeceksiniz.

Devlet her şeyden önce tutuklevleri gibi maddi araçlarla donanmış, silahlı insan müfrezelerinden oluşmuştur diye yazar Friedrich Engels. Bugün bu müfrezeler özel olarak Petrograd'a getirilen yedek subaylar ve gerici kazaklardır. Bunlar Kamenev ve diğerlerini tutuklayan, "Pravda"yı kapatılanlar, işçilerin ve

rimler bize gerçek iktidarla biçimsel(formel) iktidarın arasındaki ayrılığı(boşanmayı) gösterir. Tüm devrim dönemlerinin temel özelliklerinden birisi de burada yatar. 1917 Mart ve nisanında gerçek iktidarın hükümete mi yoksa sovyetlere mi ait olduğu bilinmiyordu.

Bugün özellikle önemli olan, bilinçli işçilerin devrimin temel sorununu serin kanlılıkla ele almalarıdır; şu anda devlet iktidarının kim elinde tutuyor? onun maddi belirtileri üzerinde düşününüz, cümleleri eylemler olarak almayınız, yanıtlamada bir zorluk çekmeyeceksiniz.

Devlet her şeyden önce tutuklevleri gibi maddi araçlarla donanmış, silahlı insan müfrezelerinden oluşmuştur diye yazar Friedrich Engels. Bugün bu müfrezeler özel olarak Petrograt'a getirilen yedek subaylar ve gerici kazaklardır; bunlar Kamenev ve diğerlerini tutuklayan, "Pravda"yı kapatanlar, işçilerin ve askerlerin belirli bir kesiminin silahlarını ellerinden alanlardır; Cephede aynı şekilde yine belirli asker kesimini, belirli birlikleri kurşuna dizenlerdir. Gerçek iktidarı oluşturanlar bu cellatlardır. Çerreteliler, Çernovlar, iktidarsız, kukla bakanlardır, cellatları destekleyen partilerin başkanlarıdır. Bu bir olgu. Ve bu olgu ne Çerreteli'nin ne de Çernov'un gazetelerinin de mahçup bir tavırla reddettikleri bu cellatların faaliyetlerini kişisel olarak onaylamaması bu olguyu değiştirmez: Bu politik süs değişikliği hiçbir şekilde olayların temelini değişikliğe uğretmez.

Petrograt'lı 150 000 seçmenin organının kapatılması ve işçi Voynov'un tarafından basımından "Listok Pravdy" taşıdığı için yedek subaylar tarafından öldürülmesi cellatlara lâıyk işler değil de nedir? Bütün bunlar Kavenyakların eseri değil midir? "Suç ne hükümette ne de sovyetlerde" denecektir, bize.

Hükümetin ve sovyetlerin vay haline! diye cevap vereceğiz biz, çünkü bu durumda bunların hepsi birer sıfır, birer kukladır; gerçek iktidar onlara ait değildir.

Halk her şeyden önce ve her şeyin üstünde gerçeği bilmek zorundadır, devlet iktidarının gerçekten kimin ellerinde olduğunu bilmek zorundadır. Ona gerçeğin tümünü söylemek gerekir; iktidar burjuvazinin, başta kadet partisi olmak üzere "Novoie Vremia, Divoie Slovo", vs. gibi ultra-gerici gazeteler aracılığıyla hareket eden monarşistlerle birlikte bir sınıf olarak desteklediği Kavenyakların askeri kliğinin ellerindedir (Krenskiy, bazı generaler ve subaylar vs..) Bu iktidar devrilmelidir. Aksi takdirde karşı devrimle mücadele söylenen sözler kof sözler olacak, kendi kendini ve halkı aldatmak başka bir işe yaramayacaktır.

Bu iktidar bugün Çerreteli ve Çernov gibi bakanlar ve aynı zamanda partilerince de destekleniyor: Bunların cellatlık rolleri, 21 Nisan, 5 Mayıs, 9 Haziran, 4 Temmuz hatalarından sonra, saldırı politikasına, yani Temmuz ayında Kavenyakların zaferinin onda dokuzunu belirleyecek politikayı onaylamalarından sonra bu partilerin bu "noktaya varmalarının" kaçınılmaz karakteri halka açılmalıdır.

Halk içinde yapılan her çeşit ajitasyon, mevcut devrimin somut deneyi ve özellikle de Temmuz günleri göz önüne alınarak, başka bir deyişle halkın gerçek düşmanları açıkça askeri klik, kadetler, Kara-yüzler ~~xxxxxxx~~ açıkça gösterilerek cellatlara destek olmuş ve halen de destek olan küçük burjuva sosyalist devrimci ve menşevik partilerin maskeleri kesinlikle düşünülerek yeniden düzenlenmelidir.

Halk içindeki her çeşit ajitasyon, askeri klığın iktidarı devrilmedikçe sosyalist devrimci ve menşevik partilerin maskeleri düşürülmedikçe, halkın güveninden mahrum bırakılmadıkça köylüler için toprağı elde etmelerinin imkansız olduğunu sergileyecek biçimde yeniden örgütlenmelidir. Bu, kapitalist gelişimin "normal" koşulları içinde çok uzun ve çok zahmetli olurdu, ne var ki savaş ve iktisadi çöküntü olayların gidliğini çok büyük oranda hızlandıracaktır. Seneleri ayların hatta haftaların içine sığdırabilme yeteneğine sahip "hızlandırıcılar" işte bunlardır.

Kuşkusuz biraz önce söylenenlere iki itiraz yöneltilecektir: 1-Şimdi belirleyici olan bir mücadeleden söz etmek karşı devrime yarayacak kopuk eylemleri cesaretlendirme anlamına gelir, 2-Karşı devrimin yıkılması, ne denirse densin iktidarın sovyetlere geçmesini ifade eder.

Birinci itirazı şöyle cevap vereceğiz: Rus işçileri elverişsiz bir zamanda provokasyona boyun eğmeyecek kadar bilinçlidirler. Onlar tarafından

proleterin olacaktır iktidar, tek çözüm işte budur ve biz bu çözümü hangi koşulların hızlandırabileceğini görmüş bulunuyoruz.

Bu yeni devrimde sovyetler kendilerinin gösterebilirler ve göstermek zorundadırlar; bugün sovyetler, burjuvaziyle uzlaşma organları değil, burjuvaziye karşı devrimci mücadele güçleri gerekiyor. Ama biz de sovyetler üstünde inşa edilmiş bir devletin taraftarları olarak kalacağız, bu kesin. Yapılması gereken genel olarak sovyetler üzerinde ahkâm kesmek değil, mevcut karşı-rdevrime ve mevcut sovyetlere karşı mücadele etmektir.

Somutun yerine ~~xxxxx~~ soyutu koymak devrim zamanlarının en büyük ve en tehlikeli günahlarından biridir. Bugünkü sovyetler başarısızlığa uğramışlardır, tamamıyla iflas etmişlerdir çünkü sosyalist devrimci ve menşevik partiler bunlar içinde egemendirler. Şu saatte bu sovyetler mezbahaya götürülen ve baltanın altında acıklı meleyen koyunlara benziyorlar. Sovyetler, şimdi başarıdan başarıya koşan karşı devrim önünde güçsüz ve dermansız durumdadır. İktidarın sovyetlere teslim edilmesi pahtolusu iktidarın mevcut sovyetlere geçmesini isteyen basit bir çağrı gibi anlaşılabilir; şu halde böyle bir dille konuşmak, böyle çağrılara baş vurmamak bugün halkı aldatmak olacaktır. Hiçbirşey aldatma kadar tehlikeli değildir.

27 Şubattan 4 Temmuz'a kadar süren Rusya'daki sınıf mücadelesinin ve partilerin gelişim dönemi kapanmıştır. Yepyeni bir dönem açılıyor, eski sınıfların, partilerin, sovyetlerin, değil mücadelelerin ateşinde yenilenmiş, savaşa alınmış eğitilmiş, kavganın bağrında doğmuş sınıfların, partilerin, sovyetlerin ortaya çıktığı bir yeni bir dönem açılıyor. Geriye değil ileriye bakmamız gerekiyor. Eski sınıf ve parti kategorileriyle değil, yenileriyle, Temmuzdan sonrakilerle ilgilenmeliyiz. Bu yeni dönemde başlangıç noktası burjuva karşı-devriminin galip geldiği, sosyalist devrimci ve menşeviklerin onunla uzlaşması yardımıyla galip geldiği, ve bunun ancak proletarya tarafından yenilebileceği doğru olmalıdır. Bu yeni dönem doğal olarak karşı devrimin nihai zaferi, sosyalist devrimci ve menşeviklerin (mücadelesiz) nihai yenilgisinden önce ve özellikle de yeni bir devrimin yeni bir atılımından önce birçok değişik safhayı içerecektir. Ama bunlardan ancak daha sonra, bu safhaların herbiri kesinlik kazandığında söz edilebilir.

Temmuz 1917 ortalarında yazıldı.
1917 de R.S.D.İ.P.'nin Cnonstadt
komitesince bir broşürde yayımlanmıştır.